

Sfinții Cuvioși

Daniil și Misail

de la Turnu

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române reunit joi, 25 februarie 2016, în ședință de lucru la Reședința Patriarhală a hotărât canonizarea Sfinților Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire data de 5 octombrie.

În decursul veacurilor creștine, numeroși sihaștri s-au nevoit pe Muntele Coziei. Acești plăcuți ai lui Dumnezeu au mers departe de lume, în sihăstria munților, întocmai marilor nevoitori ai Bisericii, devenind călugări desăvârșiți, iubitori de nevoință și de viață pustnicească. Ei se pregătiseră din vreme în post și rugăciune, în ascultare și citirea dumnezeieștilor Scripturi, ajungând să cunoască Psaltirea pe de rost. Alții se rugau cu Rugăciunea lui Iisus în desăvârșită liniște și ascultare, nevoindu-se singuri ani îndelungați. La început și-au construit bordeie, iar apoi și-au săpat chilii în stânca muntelui, unde au trăit în post și rugăciuni neîncetate, răbdând frigul, suferințele și ispitele de tot felul de la viclenii diavoli. Sfințenia vieții lor s-a

făcut cunoscută multor călugări și creștini, devenind adevărate pilde de rugăciune, nevoință și viețuire în Mântuitorul Hristos.

Sfinții Cuvioși pustnici Daniil și Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părțile Olteniei. Amândoi, încă din tinerețile lor, erau iubitori de nevoințe pentru Dumnezeu și doritori de viață sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos și către Preacurata Sa Maică. Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine să-și ia crucea sa și să urmeze Mie, au lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni, și au intrat în Mănăstirea Cozia ca frați, viețuind în ascultare și smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce s-a făcut ascultător Tatălui pentru noi, până la moartea pe cruce. Ei au deprins taina nevoințelor, dobândind darul rugăciunii și al iubirii de Dumnezeu. Deci, parcurgând după rânduială, toate încercările duhovnicești, s-au supus poruncilor starețului lor și ale fraților, fiind exemple vii de nevoință întru toate. Nu mult după ce au intrat în mănăstire, pentru multele lor osteneli și pentru râvna lor după Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor. Cuviosul Daniil, fiind cunoscător al Sfintelor Scripturi și al învățăturilor Sfinților

Părinți, dar având și viață vrednică și iscusință în viața călugărească, a fost învrednicit de harul preoției. Deci, ajuns ca făclia în sfeșnic, prin viață smerită și curată, s-a făcut repede cunoscut de părinții din mănăstire, care și l-au ales duhovnic și povătuitor pe calea mântuirii. Printre cei care se mărturiseau la cuviosul Daniil a fost și vrednicul de pomenire, fericitul Misail, care i-a devenit și ucenic duhovnicesc. Primind ascultarea de duhovnic, Sfântul Daniil a început și mai cu osârdie a se nevoi, mergând din putere în putere și sporind întru faptele cele bune, chip și pildă făcându-se tuturor. După o vreme, dorind împlinire duhovnicească și arzând de dragostea cea dumnezeiască, au hotărât să părăsească viața de obște și să meargă în pustnicie. Primind binecuvântare de la starețul lor, au mers dincolo de Turnul lui Traian, în ținuturile Muntelui Cozia, unde și-au săpat chilii în stânca muntelui lângă izvoarele de apă ale pădurii liniștite. Multe au fost ispitele Cuvioșilor, însă niciuna n-a biruit setea lor de rugăciune, de liniște și de osteneli. Sub acoperământul Maicii Domnului, în jurul Cuvioșilor s-a adunat o mică obște de frați nevoitori întru rugăciunea neîncetată, în privegheri, post și în citirea cărților folositoare de suflet. De aceea, fericiții Daniil și Misail au ridicat o biserică de lemn pentru trebuințele lor, în cinstea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare de

Dumnezeu. Cuviosul Daniil era duhovnic al tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se, după tradiție, și Sfinții sihaștri Neofit și Meletie. Aceștia coborau din când în când, mai cu seamă în duminici și sărbători, pentru a se spovedi și pentru a se împărtăși la Sfânta Liturghie săvârșită în acest schit, care, aflându-se în apropierea vechiului turn roman, s-a numit Schitul Turnu.

Spre sfârșitul vieții, Cuviosul Daniil, a dat părinților care se nevoiau acolo rânduiești de viață pustnicească, apoi, cunoscându-și mai înainte sfârșitul, le-a pus povătuitor în locul lui pe ucenicul său, Cuviosul Misail. Amândoi fericiții, Daniil și Misail, după trecerea la cele veșnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropați lângă altarul bisericuței lor. Când, în anul 1676, mitropolitul Varlaam al Țării Românești a construit la schit o nouă biserică, de piatră, a așezat sfintele moaște ale Cuvioșilor Daniil și Misail la temelia altarului bisericii celei noi.

Astfel, Cuvioșii Daniil și Misail, avva și ucenicul, s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul Sfinților Cuvioși sihaștri români, ca purtători de daruri duhovnicești și luminători prin viețuirea sfântă.